

புனர்

இருவர் உருவாக்கப்பட்டனர்.

லோகிதாஸ்.

சபரி.

○

லோகு, நீ பெரியவனாயிட்ட பிறகு என்ன பண்ணுவே?

நெறைய லாலிபாப் சாப்பிடுவேன்.

அசடு, சமத்தா பேசணும். இதோ அங்கிள் ஆன்ட்டிகிட்டே சொல்லு.

நாய்க்குட்டி வாங்குவேன்.

ஸில்லி. இன்னிக்கு அவனுக்கு 'மூட்' இல்ல. என்ன வேலை பண்ணுவே? சொல்லுடா.

இன்னினியராப் போவேன்.

கரெக்ட். சொல்லிட்டான் பாத்திங்களா? 'டக்'குனு சொல்லுவான். இன்னிக்கு என்னவோ முரண்டு.

லோகு இங்க வா. அந்த 'ஷோலே' டயலாக் சொல்லுவியாம். மாட்டேன்.

சே, சமத்துப் பிள்ளைன்னா அப்பா - அம்மா சொல்றபடி கேக்கும். சொல்லு.

வெளையாடப் போறேன்.

பிறகு போகலாம் இப்ப சொல்லு. பந்து தரமாட்டேன்.

அரே ஓ சம்பா ...

குட்.

லோகிதாஸ் பள்ளியில் 'என் பெற்றோர்' என்ற தலைப்பில் எழுதிய முதல் கட்டுரை:

என் அம்மா பெயர் காவேரி. என் அப்பா பெயர் சங்கரன். என் அம்மாவுக்கு அப்பா - அம்மா சொல்வதைக் கேட்கும் பையன் பிடிக்கும். என் அப்பா பேப்பர் படிப்பார். எங்கள் வீட்டில் டி.வி. உண்டு. நான் பெரியவனான பிறகு இன்னினியர் ஆக மாட்டேன்...

கோவையாக எழுதவில்லை என்று ஒரு மார்க் தந்தாள் டீச்சர். டிராயிங் வகுப்பில் வட்டமான மனிதனைப் போட்டு கை கால் போட முடியவில்லை அவனால். சதுரமாகப் போட்டான்.

“இப்பிடியா போடறது? எல்லோரும் வட்டமா உடம்பு போடலே? இப்பிடியா இருப்பாங்க?”

“இருப்பாங்க. சதுரமா கை. சதுரமா தலை. அவங்க பறப்பாங்க. பறந்து போய் மானத்துலே கிரிக்கெட் ஆடுவாங்க. பந்துகூட சதுரமா இருக்கும்.”

ஆரோக்கியமில்லாத கற்பனை என்று எழுதி '0' போட்டு அனுப்பினாள் டீச்சர். அம்மா திட்டினாள். தினம் காலையில் எழுந்து சொல்லச் சொன்னாள்.

மனிதர்கள் நடப்பார்கள். பந்து வட்டமாக இருக்கும்.

லோகு, உன் பக்கத்துல உட்கார்ந்து இருக்கிறது இந்துப் பையன் தானே?

ஆமா.

நேத்து உன்னோட வந்த பையன் யாரு?

ஜோஸப்.

எங்க விளையாடினீங்க?

விளையாடலை. சர்ச்சுக்குள்ள காமிச்சான். அங்க ஒரு ஆன்ட்டி கையில பாப்பா இருந்தது. அதுதான் மதர் மேரி.

இனிமே அங்கெல்லாம் போகக்கூடாது. தெரியுமா?

சரிப்பா.

லோகு, இன்னிக்கு நீ ஷேவ் பண்ணிக்கணும்னு தோணுது.

இல்லப்பா.

காவேரி, வெந்நீர் கொண்டு வா. இந்தா பிரஷ்ஷும் சோப்பும்.

அவ்வளவு வளரலப்பா.

இந்தா வெந்நீர். சீக்கிரமா ஆகட்டும்.

மாதமாடிக்ஸ் எடுத்தா அப்புறம் இன்ஜினியரிங் அப்ளை பண்ணலாம். ஆரம்ப ட்ரெயினிங்குக்குப் பிறகு ஃபோர் ஃபிகர் ஸாலரிதான்.

எகனாமிக்ஸ் பிடிக்குதுப்பா.

பி.ஏ. முடிச்சிட்டு என்ன பண்ணுவே? பாங்குலே கிளார்க் வேலை கிடைக்கும்.

இல்லப்பா. மானேஜ்மெண்ட் பண்ணலாம்.

ஏன் அதெல்லாம். பேசாம இன்ஜினியரிங் படி. இந்தா ஃபாரம். நெரப்பு.

இதோ இந்த இடத்துல எழுது மாதமாடிக்ஸ்னு.

ஆண் சம்பாதிப்பவன். சம்பாதிப்பவனே ஆண்.

கதாநாயகி ஓடுகிறாள். குண்டர்கள் துரத்துகிறார்கள். கதாநாயகன் வருகிறான். சண்டை நடக்கிறது. அவன் அவளை அடைகிறான். அவன் ஆண்.

பஸ்ஸில் ஏறிய
மஞ்சள் புடவையை
மனத்தில் கிடத்தி
புணர்ந்து பார்த்தேன்

- மனத்தில்தானே? பரவாயில்லை. அது ஆண் பிள்ளை மனது. அப்படித்தான் இருக்கும். நிஜமாகவே பண்ண வருவாள் ஒருத்தி. தாலி கட்டிக்கொண்டு. இதற்காகவே.

பூரி நன்னாயில்லையா? வருவாள் ஒருத்தி உனக்குச் சமைத்துப் போட.

எங்கள் ஸூட்டிங் துணியை அணியுங்கள். உங்கள் காதலி விரும்புவாள்.

எங்கள் ஷூவை அணியுங்கள். பெண்கள் உங்களைத் திரும்பிப் பார்ப்பார்கள்.

எங்கள் ஷர்ட்டை அணியுங்கள். உங்களுள் உள்ள சிங்கம் விழித்துக் கொள்ளும்.

எங்கள் பிளேடை உபயோகியுங்கள். உங்கள் கன்னம் அவளுக்குப் பிடிக்கும். அதன் பின் -

எங்கள் டீத் பேஸ்ட் வாங்குங்கள். பின் அவள் முகம் அருகே வரலாம்.

எங்கள் பானத்தை அருந்துங்கள். உங்கள் ஆபிஸர் உங்கள் சுறுசுறுப்பை விரும்புவார்.

கசங்கிய ஆடை எதற்கு? கசங்காத எங்கள் துணி - ஆடையை அணியுங்கள். உங்கள் திறமை போற்றப்படும்.

நீ சம்பாதிப்பவன்.

நீ வேலைக்குச் செல்பவன்.

நீ உரிமைகளை உடையவன்.

நீ ஓட்டு போடுபவன்.

நீ அழக்கூடாதவன்.

நீ உறுதியானவன்.

நீ தீர்மானங்கள் செய்பவன்.

நீ உலகை மாற்றுபவன்.

நீ திண்மையானவன்.

நீ பெண்களைச் சுகிப்பவன்.

நீ படுக்கையின் ஆக்ரமிப்பாளன்.

நீ மேலதிகாரிகளைக் கவருபவன்.

நீ ஆண்.

○

சபரீ... இப்படி ஜட்டி போடாம வரலாமா? அசட்டுப் பாப்பாதான் அம்மணமா நிக்கும். நல்ல பாப்பா ஜட்டி போடும்மான்னு சொல்லும்.

ஜட்டி போடும்மா.

சபரி - ஒன்றாவது வகுப்பு - சபரிக்குட்டி, நீ யாரைக் கல்யாணம் பண்ணிக்குவே?

எங்க கிளாஸ்ல இருக்கிற அப்துல்லாவை.

சீ, அப்பிடியெல்லாம் பேசக்கூடாது. தப்பு.

மூன்றாவது வகுப்பு - சபரி, அப்துல்லா என்ன ஆனான்?

தெரியாது.

என்னடி தெரியாது? அவன் உன் ஃபிரெண்டு இல்ல?

இல்லப்பா. அவன்தான் முஸ்லிம் ஆச்சே.

கேட்டுக்க இது சமத்தை.

ம். பெரியவளாயிட்ட. அந்த முரளி கூட என்ன விளையாட்டு? பட்டம் விட்டயா? ஆம்பிளை விளையாட்டு என்ன? ஒழுங்கா

புஸ்தகம் வெச்சிட்டுப் படிக்கிறது.

என்ன தடதடன்னுட்டு ஓட்டம்?

ம், மை இட்டுக்கிட்டது போதும். பாண்ட் மேல சட்டை என்ன இப்பிடி? வேற மாத்து உடனே.

என்ன பேசிட்டிருந்தே சீதா கிட்ட? என்னவோ ஸெக்ஸு காதுல விழுந்திச்சே? கெட்ட விஷயம் எல்லாம் என்ன பேச்சு? சாமி கும்பிடு போ.

கைத்தல நிறைகனி அப்பமோ டவல் பொரி
கப்பிய கரிமுகன் அடிபேணி
சொல்லு பத்துவாட்டி. நல்லது.

“மண்மீது உழைப்பார் எல்லாம் வறியராம்.

உரிமை கேட்டால்
புண் மீது அம்பு பாய்ச்சும் புலையர் செல்வராம்
இதைத்தன்
கண்மீது பகலில் எல்லாம் கண்டு கண்டு
அந்திக்குப் பின்
விண்மீனாய்க் கொப்பளித்த
விரிவானம் பாராய் தம்பி ...

கை தட்டல்.

இதெல்லாம் எப்ப படிச்ச? பேச்சுப் போட்டில பேசினியே?

இது என்ன ஏழை-பணக்காரன்னிட்டு? ஒரு பொண்ணு பேசற பேச்சா? எந்த ஸ்டேன்ட் யூனியன்ல இருக்கே?

சரித்திரம் வேணாம்பா, மாத்ஸ், பிஸிக்ஸ் எடுக்கிறேன். அப்புறமா ஏரோநாடிக்ஸ் என்ஜினியரிங் பண்ணலாம்.

ஹிஸ்டரி எடு. அப்பறமா அடுப்புதானே ஊதணும்?

சமைக்கக் கத்துக்க, வாய்க்கு ருசியா சமைக்காத பொண்ணை யாரு கட்டுவாங்க? ஃபெமினா பாரு. ரெஸிபி கத்திரிச்சு வை.

ஒரு முட்டை டால்டா அல்லது எண்ணெய் விட்டுக் காய்ந்ததும் வெங்காயத்தைப் பொடிப்பொடியாக நறுக்கிப் போடவும்; சிவக்க வதங்கியதும் அரைத்துள்ள மசாலா விழுதைக் கொட்டி ... வதக்கல், வாட்டல், கரைத்தல், பொடித்தல், இடித்தல்.

இப்ப என்ன அலங்காரம்? பொண்ணு பார்க்கவா வரப்போறாங்க?

எங்கள் கிரீமை உபயோகியுங்கள்.

மேனியில் வேண்டாத ரோமத்தை அகற்றுங்கள். இதோ எங்கள் கர்மம்.

எங்கள் 'பாடி'யை அணியுங்கள். உங்கள் இளமையை எடுத்துக் காட்டும்.

இது எங்கள் புடவைக் காலம். இதை வாங்கும் பெண்கள் நல்ல தேர்ந்தெடுக்கும் ருசி உடையவர்கள். தோளை அணைக்கும் ஆண் இந்தப் புடவையால் ஈர்க்கப்பட்டவன்.

எங்கள் சோப்பில் குளித்து, எங்கள் ஷாம்பூவில் தலை அலசி, எங்கள் பெளடரை முதுகில் கவிழ்த்து, எங்கள் நகச்சாயம், எங்கள் பொட்டை வைத்துக் கதவைத் திறந்தால் - மன்மதன் எதிரே.

அந்தக் கஷ்டமான நாட்கள் ...

எங்கள் எண்ணெயை உபயோகியுங்கள். வீட்டில் மாற்றத்தைக் கவனியுங்கள்.

அம்மா, சமையல் பிரமாதம்.

பிரமாதம் கமலா.

என் கணவர் இனி ஹோட்டலில் சாப்பிட மாட்டார். ஆம். அவள் ஒரு புத்திசாலியான மனைவி.

உங்கள் வீட்டின் கழிவறையைச் சுத்தப்படுத்த இதை உபயோகியுங்கள்.

அம்மா, நம்ம பாத்ரூமில் நல்ல வாசனை.

ஆம், அவளுக்குக் கழிவறையைச் சுத்தமாக வைக்கத் தெரியும்.

அவள் ஒரு ரிஸப்ஷனிஸ்ட். அவள் அழகாக இருக்க வேண்டும்.

அவள் எங்கள் புடவைகளை உடுத்துகிறாள்.

பெண் கிளார்க் இருக்கட்டும். நல்லா வேலை செய்வாங்களோ இல்லியோ, ஆஃபீஸ் அழகா இருக்கும்.

டீச்சர் வேலைதான் நல்லது பெண்களுக்கு. கௌரவமான வேலை.

நீ வீட்டைப் பேணுபவள்

நீ அழகு சாதனங்களுக்கானவள்.

நீ அடக்கமானவள்.

நீ தீர்மானங்களைக் கேட்டுக்கொள்பவள்.

நீ தேவியானவள்.

நீ உபயோகமானவள்.

நீ சுகத்தைத் தருபவள்.

நீ தேவைக்காக மட்டுமே வேலை செய்பவள்.

நீ பாதுகாக்கப்பட வேண்டியவள்.

நீ பெண்.



பெரிய தோட்டத்தின் சிறு கதவு வழியே நுழைந்து நசிகேத் வீட்டில் இருக்கவேண்டுமே என்று எண்ணியவாறே நடந்து, மரக் கதவை நகத்தால் கீறி நசிகேதா என்று குரல் கொடுத்து...

நசிகேதின் அம்மா வந்தாள். சிரித்தாள். அவன் சொல்லியிருப்பான்.

உள்ளே அழைத்து சிறு கதவு ஒன்றைத் திறந்து காட்டினாள்.

கறுப்பும், வெளுப்பும், பழுப்புமாய் எழுந்து விழுந்து புரண்டு முலைக்காம்பைக் கவ்வி இழுத்துப் புரண்டன. தாய் சரிந்து உட்கார்ந்திருந்தது முலைகளை வழியவிட்டவாறே.

நசிகேதனின் அம்மா மெள்ள உள்ளே வந்து சப்தம் செய்யாமல் கறுத்ததை எடுத்தாள். இவனிடம் தந்தாள். மென்றோமத்தை உரசி அசங்கியது கையில். கக்ஹும் கக்ஹும் என்று முனகியது.

நடந்து வந்தபோது செவியருகில் குனிந்து லக்கி, லக்கி என்று நாமகரணம் செய்து பெயரை ஒதினாள்.

அவன் வாங்கிய சங்கிலி தரமானதுதான். லக்கியின் குறும்புக்கு ஈடு செய்ய. இரும்புக் கடையில் இரண்டு கிலோ பூட்டிலிருந்து, சாவியை பொருத்தித் திருப்பினால் த்வைதமாகப் பிரிந்து விழும் ராக்கெட் பூட்டு வரை கண்ணை மேயவிட்டு, கடைக்காரர் உறுமிய பின் கையால் சுட்டிக் காட்டி, இழுத்துப் பார்த்து வாங்கியது.

காலையில் எழுந்து அவசரமாகப் பின் பக்கம் வந்தபோது நீண்ட சங்கிலி தொங்கிக் கிடந்தது. முனை அறுந்து.

லக்கி என்ற ஒலி தொண்டையில் இறுகிக் கிடந்தது. லக்கியின் கழுத்தில் அரை அடிச் சங்கிலி இன்னமும் தொங்கிக்கொண்டு இருக்கும். ரோட்டில் உரசி, காலில் சிக்கி, உட்காரும்போது வயிற்றை உறுத்தியோ முன்கால்கள் இடையே சுருண்டு போயோ லக்கியின் விளையாட்டுப் பொருளாய் - முன் காலால் தள்ளி வாயால் கவ்வி, க்ரக் க்ரக் என்று மெல்லக் குரைத்துக் கொஞ்சிப் பின் ஆக்ரோஷமாய்த் தலையசைத்துப் புரட்டி விளையாட.

ஓடியிடுச்சா? நல்லதுதான். எங்க பார்த்தாலும் அசுத்தம் பண்ணி...

நாய் பிடித்துப் போகும் ஆஃபீசுக்கு நசிகேத்தான் கூட வந்தான். ஒரு தகரக் கதவைத் திறந்ததும் ஈனமாய் முனகியவாறே ஐம்பது

குட்டிகள் ஓடி வந்தன. கண்ணில் சோகமாய், காலை நக்கி “என்னை விடுவியேன்” என்றன. ஒல்லியாய், எலிக் குஞ்சுகள் மாதிரி. தள்ளு வண்டி ஒன்று வந்தது உள்ளேயிருந்து. நாலு கால்களும், வாலும் விறைத்துத் தொங்க நாய்க் குவியல். குவியலின் மேல் ஒரு வெள்ளை நாய் மூக்கை உயர்த்தி குரலெழுப்பாமல் வானத்தை நோக்கியது. வயிற்றில் குண்டு குண்டாகச் சுமை தொங்கியது.

நாக்கின் ஈரம் காலில் பட வெடித்து அழுதான். “லக்கி இல்ல” என்று முன்கினான். மீண்டும் தகரக் கதவு மூடப்பட்டபோது ஊ என்று சோக ஊளை எழுந்தது.

ஆம்பிளை அழலாமா? அசடு. ஒரு நாயிக்காக அழுதுகிட்டு ...
லோகிதாஸ் புரண்டு வானைப் பார்த்தான்.

பாட்டி வீடு கோயமுத்தூரில். ஆர்.எஸ்.புரம். சாந்தாவும் அன்ன லட்சுமியும் அவளுமாய் விளையாட்டு. சாந்தா திமிர் பிடித்தவள். அதனால் டாக்டர் - நோயாளி விளையாட்டில் அவள் என்றும் நோயாளிதான். இவர்கள் இருவரும் டாக்டர்கள். ஜலதோஷம் என்றால் கூடத் தாத்தாவின் மேஜையில் படுக்கவைத்து “ஆபரேஷன்” மிகவும் ஒடுக்கப்பட்ட சாந்தா ரொம்ப வேண்டிக்கொண்ட பின் கண்ணாமூச்சி. ஒரு தடவை இவள் பெரிய வண்ணான் கூடையின் மூடியைத் திறந்தபோது புஷ்பச் செண்டுகளாய் பூனைக் குட்டிகள். மூடியைக் கை தூக்கியவாறிருக்க உள்ளே நெளிந்து கொண்டிருந்த உலகம் விரிந்து கொண்டுபோயிற்று. பிடிச்சுட்டன் ... பிடிச்சுட்டன் ...

சபரி லோகிதாஸ் மேல் கையைப் போட்டாள்.

அவர் குரல் கனத்து இருக்கும். வெங்கலம். ஏதோ வகையில் தாத்தா. தாளக்கணக்கு அதிகம்.

விரிச்சுக்க ஜமக்காளம்.
படுத்துக்க தலைகாணி

என்று ஆரம்பித்து

விரிச்சுக்கஜமக் காளம்
படுத்துக்கதலை காணி

விரிச் சுக்க ஜமக் காளம்
படுத் துக்க தலை காணி

என்று பிரித்துப் போட்டு மிருதங்கத்தையே கண்முன்னால் நிறுத்தி விடுவார். நரம்புகள் புடைத்து, சுருங்கிப்போன கைகளால் பட்டுப் பட்டென்று தட்டிக் கணக்கெடுத்துச் சொல்வார்.

சத்யமங்கல இரவுகளில் தாத்தாவின் பங்கு அதிகம்.

தாத்தா டில்லி வந்தார்.

இரவு, நார்க் கட்டிலை மொட்டை மாடியில் போட்டுக்கொண்டு, ஒரு காதைக் கையால் முடி “எடுத்த ஜன்னம் கணக்கெழுதத் தொலையாது...” என்று ஆரம்பிப்பார் ஓங்காரமாய். சீரக ரஸம். பருப்புத் துவையல் என்றால் உல்லாஸ ஒலிகள் வரும் “மஹா ஸுகிர்த ரூப சுந்தரி...” என்று தலையைத் தளுக்காக அசைப்பார். முடிக்கும்போது மஹா, மஹா, மஹா, மஹா, மஹா என்று பத்து பிடிகள் பிடித்து ‘மஹா’வை அந்தரத்தில் விட்டுவிடுவார். தடக்கென்று தலையணையில் சாய்ந்து கால்களைக் கட்டை மாதிரி வீசிப் போட்டு உறங்கிப் போவார்.

லோகிதாஸ் சபரியின் கரத்தை அழுத்தினான்.

முதல் குளிருக்கு அவளுக்குக் கம்பளிக் கோட்டு. ரோஜா நிறத்தில் மரநிறக் கீறல்கள். மூன்று குளிர் தாங்கத் தைத்தது. நாக்கு மாதிரி கை தொங்கும் வெளியே. மடக்கி அணிய. ஒவ்வொரு குளிரிலும் தையல்கள் பிரியும். பிரித்த இடத்தில் அரையங்குல ரிப்பன்கோடாய் நிற பேதம். மூன்றாவது குளிரின்போது, கீழே, பக்கத்தில் கழுத்தில், கையில் என்று ஒரே நிறபேதக் கோடுகள்தான். ரோஜா நிறக் கோட்டு...

அப்புறம், அந்த கையால் சுழற்றும் நாற்காலிகள் ... இங்லண்ட், ஜப்பான், அமெரிக்கா, சிங்கப்பூர் என்று எழுதிய நாலு நாற்காலிகள், “சலோ, சிங்கப்பூர்...” என்று ஏற்றி வைத்துப் பத்து முறை சுழற்றி இறக்கி...

சிரித்த லோகிதாஸின் உதடுகளை சபரி நகத்தால் வருடினாள்.

புத்தக வாசனை அவனுக்குப் பிடிக்கும். புதிய புத்தக வாசனை, பழுத்த பக்கங்களில் பொட்டுப் பொட்டாய்ப் பூச்சி தின்ற வாசனை. பக்கங்கள் பொடிந்து போன வாசனை.

லோகிதாஸ் அவளுடைய விரிந்த கண்களின் இமையைத் தடவினான்.

நாவிதன் கத்தியில் வழிக்கப்பட்ட மயிர் வெள்ளையும் கறுப்புமாய் இருந்தது.

அதே தெருப் பாட்டிக்கு மூன்று மாதத்திற்கு ஒரு முறை மொட்டை, நாவிதனைப் பின் தொடர்ந்து பின்பக்க மூன்றடி ரேழி - சன்னல்கள்

போட்டு அறையாக மாறிய ரேழி. சன்னலில் எம்பியபோது கத்தியின் முதல் வழிப்பு வந்தது. குனிந்த தலையின் மத்தியில் ஒரு பாளம். தொங்கிய மார்களில் பச்சை ஓடிய சுருக்கங்கள் வெள்ளைத் தலைப்பை மீறியது. தாக்கியது.

முதுமை பயமாக இருக்கிறது அவளுக்கு. பெண் முதுமை எப்படிப்பட்டது? பெண் வயோதிகத்தின் தன்மை என்ன?

சபரி அவன் கண்ணினுள் பார்த்தாள்.

வெகு நேரம்.

இப்பிடியெல்லாம் நான் பேசினது கிடையாது.

நான்கூட.

ஒரு பொறியில் அடச்சுட்ட மாதிரி இருக்கு. பேசப் பேச மூச்சுவிட முடியுது.

ஆமா. சுத்தியும் மதில் சுவரக் கட்டிப் போட்டாப்பலே.

பட்டு மாதிரி இருக்கு.

எது லோகூ?

உன் உடம்பு. உனக்கே தெரியவில்லை?

நிஜமாவே தெரியலை. நீ சொன்ன பிறகுதான் என் ஓடம்பைப் பாத்துக்குறேன்.

நீ என் ஷர்ட் பட்டனைத் தொட்டா எனக்குப் பிடிக்குது.

பட்டனைத் பிரிச்சு, இப்பிடித் தொட்டா?

நல்லாயிருக்கு.

ஆம்பிளைகளுக்கு மார்ல மயிரு இருக்காது?

ம்.

உனக்கு நிறைய இல்லியே?

நான் குரங்குலேர்ந்து ரொம்பத் தூரம் வந்துட்டேன்னு நெனச்சுக் கயேன்.

தெறித்த சிரிப்பு.

முன்னால பட்டன் வெச்ச 'ப்ரா' கிடையாதா?

முட்டாள். பால் குடுக்குற அம்மாவுக்குத்தான் அது.

ரியலி? கழட்டுறது கஷ்டமா?

கழட்டேன்.

வரமாட்டேங்குது. சிரிக்காத. நிசமாவே வரலை.

அருவிச் சிரிப்பு.

ஆம்பிளை உடம்பு இவ்ளோ அழகுன்னு தெரியாது.

நீ என்ன நினைச்சே?

எனக்கெப்பிடித் தெரியும்? அசிங்கமா இருக்கும்னு நினைச்சேன்.
மண்டு.

நீ?

உதடு இப்பிடிப் பஞ்சு மாதிரி இருக்கும்னுட்டுத் தெரியாது.

ஓர் இலை உதிர்ந்தது அவள் மேல்.

நீதான் ஏவான்.

ஆப்பிள் இல்லையா?

எனக்கு ஆப்பிள் வேண்டாம்.

ஓர் அணில் துள்ளி ஓடியது.

முட்டுல இந்தக் கல்லு மண்ணு குத்துது.

சிரிப்பு. பிரிந்து போய்ச் சிரிப்பு.

மீண்டும் சேரல்.

ஏய். ரொம்பச் சிரிப்பு வருதுடா.

சிரிக்காத நடுல.

ஏய் லோகூ... என் மூக்கு மேல ஒரு சொட்டுத் தண்ணி விழுந்தது. மழை வரப் போகுது.

வரட்டும்.

சொட்டுச் சொட்டுச் சொட்டென்ற முத்துக்கள் அவன் முதுகில்.

சபரி உன் கையை என் தலைமயிர்ல வையேன்.

ஓரே ஈரம்.

இந்தச் செவப்பு மண்ணெல்லாம் உன் தலையிலே.

சுற்றிக் கண்ணாடித் திரை மழை.

மண்மேல் கால் கையை அகல சுதந்திரமாகப் பரப்பி மழையை ஸ்வீகரித்தனர்.



‘பட்’டென்று தரையில் பாம்புப் படமாய் மோதி நெளிந்தது கயிறு.

ஒண்ணு.

தலைமேல் உயர்ந்து மீண்டும் தரையை மோதியது.

ரெண்டு.

ஒரு மாய நீள் வட்டத்தை வரைவது போல் தலை மேல்.

பிறகு காலின் கீழ் புகுந்து சுழன்றது.

முணு, நாலு, அஞ்சு, ஆறு, ஏழு.

வியர்வை கொட்டியது. அடி வயிற்றின் சிறிது மேல், உள்ளுக்குள்ளே கரப்பு ஊர்ந்தது.

அடுத்து வயிற்றை எக்கி, முட்டியை வளைக்காது தரையைத் தொடல்.

முன்னிரவு சாப்பிட்ட உருளைக் கிழங்கின் ஆவி முலைக்காம்பில் புகுந்து நெளிந்து சுரீரிட்டது.

வியர்வை மூக்கில் ஓடியது.

ஓர் ஒளிக்கற்றை பால்கனியில் விழுந்தது. விடியலின் முதல் கன்றுக்குட்டித் துள்ளல்.

வனமாலி கண்ணை அசதியுடன் திறந்தாள்.

வயிற்றை எக்கித் தரையைத் தொடல். மீண்டும் வயிற்றை எக்கித் தரையைத் தொடல்.

“சபரி ...”

வயிற்றை எக்கிவிட்டு நிறுத்தினாள்.

“என்னது இது காலையில? மொதல்ல பொடலங்காய் ஓடச்ச மாதிரி பட்டுபட்டுனு குதிச்ச. இப்ப இப்பிடி. என்ன?”

“ஒண்ணுமில்ல.”

சபரி டென்னிஸ் காலணி அணிந்து கொண்டு கிளம்பலானாள்.

வனமாலி பால்கனியில் கண்ணைக் கசக்கிக் கொண்டு கீழே பார்த்த போது, பசும் புல்லின் மேல் வட்டமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தாள் சபரி.



சளசளவென்று நீர் ஓடுகிறது. குகை போன்ற இருட்டு.

ஒரு போர்த்திய கூடை மிதந்து வருகிறது.

அந்த மராட்டிப் பாட்டு.

பளீரென்று தலைப்பு விலகி ஒரு வயிறு தெரிகிறது.

சீதை கூறுகிறாள்: லக்ஷ்மணா, நான் தாயாகப் போகிறேன். பார்த்துக் கொள். போய்ச் சொல் உன் அண்ணாவிடம். இல்லாவிடில் இதையும் சந்தேகிப்பான்.

ஜா ஸாங் லக்ஷ்மணா ஸாங் ராம ராஜாலா ...

பாட்டு எதிரொலித்தது.

குகையின் இருட்டிலிருந்து கூடை மிதந்து மிதந்து வெளியே வருகிறது. போர்வை விலகுகிறது.

ஆ... யானைப் பிளிறலாய் ஓர் அலறல்.

“சபரீ... ஏ சபரீ... என்ன?”

“ஒரு வியர்ட் ட்ரீம்.”

வனமாலி அருகே வந்தாள். பாணையைக் கவிழ்த்து டம்ளரில் தண்ணீர் நிரப்பினாள். தந்தாள்.

“என்ன விஷயம் சபரீ?”

“ஒரு கப் சாயா குடிக்கலாமா?”

வனமாலி கடிகாரத்தைப் பார்த்தாள்; மணி ஐந்து. ஹீட்டரைப் போட்டாள். கெட்டிலில் தண்ணீர் வைத்து அதில் ஏலக்காய்த் தொலையைப் போட்டாள்.

சபரி பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

தண்ணீர் கொதித்ததும் டீத்தூளைப் போட்டு, பாலை விட்டாள்.

இரண்டு கிளாஸ்களில் ஊற்றினாள்.

“இந்தா.”

ஏல வாசனையுடன் டீ உள்ளே இறங்கியது.

“என்ன விஷயம்?”

“பிரெக்னென்டா இருக்கேன்.”

வனமாலியின் டீ சிந்தியது.

“யாருடீ?”

“லோகிதாஸ்.”

“ஸிம்லால இதுதான் நடந்துதா? மாணவர் மீட்டிங்குனு சொன்னியே? கவனமா இருக்கக்கூடாது? அவன் கிட்டச் சொன்னியா?”

“இல்ல. அவனுக்குப் ஃபோன் பண்ணினேன். அவன் அம்மா எடுத்தாங்க. வெச்சுட்டேன்.”

“இங்க வருவானா?”

“எப்படி? பரீட்சை இருக்கே?”

வனமாலி நெற்றியில் ஒங்கி அறைந்துகொண்டாள் கோபமாக.

○

மூவரும் உள்ளே சென்றனர்.

“வயது என்ன?”

“பதினேழு.”

“அப்பா, அம்மா எங்கே?”

“ஒரு வருஷத்துக்கு துபாய் போயிருக்காங்க.”

“உனக்கென்னப்பா வயது?”

“பதினெட்டு.”

“ம்.”

“உள்ள வா, டெஸ்ட் பண்ணேன்.”

வனமாலியும் கூட வந்தாள்.

“நீ வெளில இரு.”

“இல்ல டாக்டர், நான்தான் அவள் கார்டியன்.”

“உனக்கென்ன ஐம்பது வயதா?”

“பதினேழுதான்.”

கதவைத் திறந்து, “அவுட்” என்றார்.

○

ரத்த வாடை அடித்தது. இதனுடன் தண்ணீர் இல்லாக் கழி வறையிலிருந்து மல - மூத்திர நாற்றம் சேர்ந்து அடிவயிற்றில் புளிப்புச் சுருண்டது. பக்கத்தில் இருந்த டாங்காவாலா மனைவி ஸந்தோஷ் குமாரி பீதியுடன் எழுந்து போனாள். நான்காம் முறை தாய்மையாம். லோகுவின் வியர்வை படிந்த விரல்களுடன் அவள் விரல்கள் இணைந்தன.

விபூதி பூசியதுபோல் மங்கலான வெளுப்புடன் கால்கள் தளர வந்தாள் ஸந்தோஷ். துவண்டு உட்கார்ந்தாள்.

“சபரி... சபரி முத்தையா...”

பத்து மருத்துவக் கல்லூரி மாணவர்கள் இருந்தனர்.

“படு” என்றார் டாக்டர்.

“கவனமாகப் பாருங்கள். முன்னதுபோல் இல்லாமல் இது பனிரெண்டு வாரத்தைக் கடந்தது. அதனாலே...”

முகங்கள் நெருங்கி வந்தன. குரல் மங்கியது.

ஒரு முள் கரண்டி சுரண்டியது அவளுள்ளே. வரக் வரக்கென்று. குருடாக. பளீரென்று ஓர் அவஸ்தை நரம்புகளில் உருண்டுஉருண்டு ஓடியது. உச்சிமண்டையை உறைத்தது. யோனியின் செதில் சுவர்கள் அதிரத் துவங்கின.

லோகூ... லோகூ... லோகூ... லோகூ...

வனூ... வனூ... வனூ... வனூ...

டாக்டர் கையை உயர்த்தினாள். உருவற்ற ஒன்று விரல்களில் ஆடியது.

“பார்த்துக்க. வேணுமா இன்னொரு வாட்டி?”

நாக்குச் சுருண்டது.

கதவின் வெளியே வந்தாள்.

வனமாலியும் லோகிதாஸும் ஓடி அருகே வந்தனர்.

○

பழைய ‘அமர்’ படம். நிம்மி முக்கால் கண் மூடி சோகம் காட்டினாள். மதுபாலா கோணல் சிரிப்புடன் திலீப்குமாரைக் காதலித்தாள். அவன் முகத்தில் கதவைப் படரென்று அடித்துவிட்டு “ஜானே வாலேஸே முலாகாத் நா ஹோனே பாயி” என்று இழுத்த போது...

குத்தல்.

ஆணியை யோனி வழியே அழுத்தித் திருகி அமுக்கி... நுழைப்பது போல்.

தொடைகளை இறுக்கிக்கொண்டாள்.

“ஓ ஜானே வாலேஸே...” கதவின் மேல் சாய்ந்து மதுபாலா நகர்ந்தாள்.

தேள் கொடுக்குகளால் யோனி நிறைந்தது.

“அம்மா...”

லோகுவும் வனுவும் அணைத்துப் பிடித்தனர். துள்ளித் துடித்தாள்.

சூடான ரத்தம் தொடைகளில் இறங்கியது.

உள்ளங்கையில் கொள்ளுமளவு ஒரு சிறு சதை உருண்டையைக் காட்டினார் 'அவுட்' சொன்ன முன்கோப டாக்டர்.

“எங்கே? அந்த நரத்த ஹாஸ்பிடலா? அடையாளத்தை விட்டு வச்சிருக்காங்களே அந்த டாக்டர். ஸெப்டிக் ஆனா ஆள் க்ளோஸ். பயமுறுத்தியிருப்பாங்களே அந்தம்மா? இனிமே ஸெக்ஸே வேண்டா மனு தோணறபடி செய்திருப்பாங்களே?”

வனமாலி முதலில் விம்ம, சபரி கேவ, லோகு அழுதான்.

○

டிசம்பர் மாதக் குளிர். தரையில் சதுரக் கும்மட்டியில் எண்ணெயைச் சொட்டவிட்டுக்கொண்டு நீள் கம்பிகளில் கபாப் மணத்தது. வெட்ட வெளி கான்டீன். தலைக்குப் பின்னிருந்து விளக்கைச் சிமிட்டிக் கொண்டே இறங்கும் விமானங்கள். குளிர்கால இரவின் அதீதப் பசி. மூன்று ப்ளேட் கபாப் சொல்லியாயிற்று. மெள்ளக் கொண்டு வருவான். வலது கையை மாத்திரம் சால்வைக் குள்ளிருந்து எடுத்து கபாப் துண்டை மிளகாய்ச் சட்னியில் முக்கி வாயில் போட்டுச் சப்பி மீண்டும் சால்வைக்குள் கையை நுழைத்துக் கொண்டு பின் மென்று திங்கலாம் என்று வனமாலி ரசித்துக் கொண்டிருந்தான். நாற்காலி மேல் சாய்ந்து அண்ணாந்து பார்த்திருந்த லோகிதாஸ், அதற்குப் பிறகு சூடாக ஒரு மசாலா பால் ஆடை அரை அங்குலம் மேலே மிதக்க, பாயசம் மாதிரி என்று சேர்த்துக் கொண்டான்.

“குழந்தை பிறக்க டிசம்பர் ஒரு நல்ல மாதம்” என்றான் சபரி.

“ரோஜாக் கலர் கம்பளித் தொப்பி, ஸ்வெட்டர், ஸாக்ஸ் போட்டு அந்த நூடில்ஸ் விக்கிற திபெத்துப் பெண் மாதிரி முதுகிலே மூட்டை கட்டிக்கிட்டு ... கண்ணு மாத்திரம் வெளில தெரியும். நீலத்துலகூட போடலாம் கம்பளிச் சட்டை. ஆனா அதுல வெள்ளைப் பூ இருக்கணும். மரத் தொட்டில் எனக்குப் பிடிக்கும். குஜராத்தி வீட்டுலே தரையில் நிற்க வெக்கிற தொட்டில். கலர் கலரா டிசைன் அது மேல. டார்க் பச்சை, மஞ்சள், சிவப்பு, நீலம். மேல பட்சிகள் தொங்கிட்டு இருக்கும்.”

உதடுகள் ஒட்டிக் கொண்ட மௌனம்.

“கம்பளிக் கோட்டுக்குள்ள வயிறு பெரிசா இருக்கும். மளக்குனு பின் பக்கமா வலிக்கும். விட்டுவிட்டு. அப்புறமா, கிட்டக் கிட்ட வலி. மூச்சை நன்னா விடணும். வலிக்குச் சரியா. திடீர்னு பெரிய பாறாங்கல்லை உருட்டுற பலத்தோட அழுத்தி மூச்சைப் பிடித்துக் கத்திக்கிட்டே முக்கித் தள்ளி ... ஏதோ ஒண்ணு ஏறங்குறதை உணர்ந்துக்கிட்டே ... அது தலையால முட்டிக்கிட்டே வெளில

வரபோது வில்லு சுத்தி... அது பச்சுனு தப்ளை மாதிரி பொதக்குனு விழுந்து பசபசன்னுட்டு ரத்தம், சளி எல்லாத்தையும் மேல தடவிட்டு தொப்புள் கொடில தொங்கிட்டு அழும்..." சபரியின் உதட்டின் மேல் வியர்வை பூத்தது. மலரச் சிரித்தாள்.

லோகு அவள் கையை அழுந்தப் பற்றினான்.

தாரகைகள் கப்பிய பின்னிரவுக் குளிரில் வேளை தப்பாமல் ஒரு ஜனனம் நிகழ்ந்தது.

